

és egy Bogárkát maga-előtt. Kapott a' Df-
tséreten, azért folytatta módos Fütyszeré-
sét, kapdosott a' Bogárhoz, kapdosott a'
Szemhez-is! telhetetlen kis Szíve mindent
meg-akara magának tartani, és míg így
kapdos — a' Bogárka el-száll, a' Szemet
egy tsalárd Veréb előle el-kapta, és a'
Halgatója — ki-katzagta.

A' kis Fillis körül van véve számtalan
Ifjaktól. Félre sűg egynek, amazt vállan
tsapja-meg Legyezőjével, mosolyog arra,
erre Kefzkenőjét veti. Mindenfelől be akarja
hálozni a' Szíveket. Egy kevés, mindent
tül akar szeretetni!

Elég egy Szívnek tetfzeni! . . . Kis
Telhetetlen! ez a' Tsoport maga Kívánsá-
gainak, nem a' te Kellemetességednek tem-
jénez. Nem fokára el-széllyed Oldalad mel-
lől, és akkor bóldogtalan Leányka! — ma-
gad maradsz.

Kn.

Eli-

 Eliza

Raynal, a' kit ki nem esmér? ez a' kedves Író, kinek minden Sora Szívünket fázámtalan Érzésekkel tölti, minden Szava Képzésünket gazdagítja . . . ez a' felséges Író, az Emberiség' Bajnokja, a' le-tapodott nyavalyás Szeretsenynek az Európai Hatalmas ellen Védelme — így keseregte Elizáját:

Kisdud Vidékje A'singának *) semmi sem vagy te, de te adtad Elizam' Lételét. Egykor el-tűnnek ezek az Európaiak' Rakodó-tárjai **) az Asiai Tenger-partokrúl. Fű takarja őket, és a' meg-boszúlt Indus Omladékain épít, minekelötte egynéhány Századok el-folynának. De ha az én-Írásim élnek,

*) *A'singa egy Anglusok Telepedése (Kolonie) A'siában Travankor Országban.*

**) *Magazin — Niederlage.*

nek, A'singának Neve, fenn-marad az Émberek' Emlékezetében. A' kik engem' olvasnak, a' kiket a' Szélvész ezekre a' Partokra ki-ver, azt fogják mondani: Itt született Draper Eliza! és ha egy Britanus lefz közöttök, sebesen, és kevélyen hozzá fogja adni: és Anglus Szüléktől született.

Hadd öntsem -ki Könnyeimet, és Fájdalmimat. Eliza Barátném vólt. Olvasó! botsásd-meg ezen Háborodásom; hadd foglalatoskodjam Elizámmal. Ha én érzékenyítettelek néha az Emberi-nem' Nyomorúságira, végy Részt az én Bóldogtalanságombúl-is. En Barátod valék esméretlenül, légy enyim egy Pillantásig. Tsendes Sajnálkodásod legyen Jutalmam.

Eliza Futását be-zárta Szüléi' Honnyokban 33. efsztendős Korában. Mennyei Lélek vált-el mennyei Testtül. Ti! kik a' Helyt, hol szent Hamva nyúgfzik, látogatójátok, írjátok a' Márványra, melly őt' nyomja: ez Efsztendőben, ez Nap, ez Órában

ban Isten Leheletét vissza-húzta — és meghólt Eliza!

Fő Író, ő Tsudálója, 's Barátja! Eliza öntötte beléd Írásidat, és azokba a' leg-érzékenyebb Helyeket. Bóldog Sterne! Te el-múltál, és én, én itt maradtam. Sírattunk Elizával; sírattad volna velem ötet; és ha úgy akarta volna az Ég, hogy engem' fellyúl éltetek volna, te sírattál volna vele engem.

A' Férjfiak azt mondták: nints több olly Affzony mint Eliza, azt mondták az Affzonyok-is. Minden dítsérte Nagy-szívűségét, minden dítsérte szép Érzését, minden kereste Esmérettségét. Az Irigység nem karmolta azt az Érdemet, a' melly magát esmérni nem látzott.

A'singa! a' bóldog Eged olvasztotta. öfzve benne azt az ellenkező Eggyezését a' Gyönyörűségnek, és a' Szeméremnek, a' melly egész Személyét el-borította, és minden Mozdulásiban elegyedett. A' Kép-met-

sző, ki a' Szerelmetességet ábrázolni akarná, őt' válaftotta volna Mustráúl. A' ki a' Szemérmetségét akarná faragni, őt' válaftotta volna. Angliának komor és ködös Ege nem fojtotta-el ezt a' nálunk esméretlen Lelket.

Akár mit tett Eliza, Kellemetesség vólt az. Ohajtás, félénk Ohajtás követte őt' tsendes Halgatással. Szerethette őt' a' jó Ember — de azt néki meg-nem mondhatta.

Mindenütt kereselem Elizát. Fel-lelem némelly Vonásit, némelly Kedvességeit széllyel hintve az Affzonyok' Jobbjai között. De hová lett az, a' kibe azok mind megvóltak? Egek! a' kik ki-merítettétek Ajándékitokat, hogy egy Elizát formáljátok, egy Pillantásért adtátok őtet? hogy legyen egy imádott, és örökre el-vezett Bálvány? —

Minden szánja, a' ki látta Elizát. Én, míg élek kesergem őtet. De elég-é ez, az ő

Si-

Siratására ? A' kik erántam Gyengélkedését, biztos Társalkodását tudták, azt mondják majd énnékem : Ő nints többé ! és Te még élsz ?

El-hagyta Eliza Hazáját, Szüléit, Barátit, hogy velem, és az Enyimekkel lakjon. Melly Bóldogságot álmodtam ! mint örültem, midön bölts Férjfiak ötöt keresték, és gyenge Izlésü Affzonyok szerettek. Így szóltam magamba' : Ifjú még Eliza, és te közelítelz Élted' Végéhez. Ő fogja-bé haldokló Sze-meidet. . . . Ūres Remény ! emberi Lehetőségek' Zavarja ! az én Idöm az ő. szép Nap-jait felül-élte. Nints nékem több már senki e' Világon. El-vagyok kárhoztatva, hogy egyedül éljek, és egyedül haljak-meg.

Eliza tiszta, és nagy Elméjü vólt, de ezt a' Mesterséget nem érzette senki, tsak szé-pítette az a' Természetet, és Tartósságot adott a' Kellemetességnek. Minden Szem-pillantással jobban tetfzett, minden Szem-pillantással jobban el-foglaltt. Ezt az Ér-

zést szerzette Indiában , ezt szerzette Európában. . . . Igen szép volt tehát Eliza?..
 Csak szép volt ő — de minden Szépséget
 fenn-haladt, mert egyetlen volt a' maga
 Nemében.

Írtt-is Eliza. Azok a' Férjfiak , a' kik
 Remekeket képzitettek , nem szégyenlették
 volna magokéinak valami kevés Leveleit
 Írásinak.

Midön Elizát láttam esméretlen Érzés
 foglalt-el. Elevenebb minthogy Barátság;
 tisztább mint hogy Szeretet legyen. Ha
 Indulat lett volna az , szántt volna E-
 liza , és magamhoz igyekezett volna téri-
 teni.

Azt mondta ő gyakran , hogy nálam
 senkit jobban nem betsül. Most már azt
 el-hihetem.

Barátjával foglalatoskodott Eliza utolsó
 Óráiban. Nem írok egy Sort-is , hogy elöt-
 tem

tem ne legyen Emlékezete, mellyet hagyott.
Ah! miért nem hagyta Pennámnak-is az ő
néki tulajdon Kedvességét

Mint ha most-is hallanám, midőn így
szóltt:

„ Az a' komor Múza, melly rád néz
„ a' — História; kinek felséges Foglalatos-
„ sága a' jövő Nyom' Itéletét vezetni.

„ Az a' szállongó Istenség, melly a'
„ Föld' Kereke felett repes a' — Hír, ez
„ szerzette Munkáid által, mellyeket hozzám
„ hozott, Esmérettségeinket, és meg-nyerte
„ Tifzteletemet.

„ Nézd ezen Fénikst a' Láng' Közepet-
„ te. Jelentő-képe (Emblema) a' nagy
„ Elmének, melly meg-nem hal soha. Ez
„ buzdíttson-fel, hogy mindenkor légy Ol-
„ talmazója az Emberiségnek, és az
„ Igasságnak.

Az Egek' Magasságiból, a' te első, és
utolsó Lakó-helyedbül Eliza! fogadd-el Hi-
temet: „Esküszöm, hogy minden Sorba
„ meg-esméred — Barátodat.,,

Kn.

Remekek a' Düsseldorffi
Képpalotában.

Hajdani Görögországban, mellynek szép Ege, tiszta, és tsendes Mérsékletü Éghajlása (*Clima*) országos Alkotványnya, az Életmódja, és mindenek felett Lakosinak velek származott, gazdag, és eleven Testek' Alkotása (*organisatio*) mind annyi kedvező Okok vóltak, a' mellyek hatalmassan munkáltak az Ízlés' Formálására, és a' Mesterség', 's Szépség' gyenge, és közönséges, Mindeneknek - való Érzésére . . . ebben a' Szépnek Hazájában Izerentsés Párosodása vólt a' Mesterségeknek a' Vallással, tsak az által-is, hogy azon Mustráit az Embert haladó Tökéletességeknek, és Szépségnek, az Imádásnak Tárgyává felmagasztalták, és azoknak belső Betsek mellé, mel-